

bántani, nem cáfolni, nem haragudni, nem sértődni. Figyelni és közben másra gondolni, gyorsan, amíg lehet. Apára, ahogy tartja a sátrat a hirtelen jött homokvihárban, félmeztelenül. A bőre érdes lett, a pórusaiba evődtek a szemcsék. Abban az évben töltötték föl a hatalmas nádast, és eltűntek a békák.

Most odanézni, jelezni, hogy figyelek. Mosoly, bólintás, értem, te így látod, Anya, férfiak, tényleg ilyenek. Nem zavar, szeretem őket. Szeretek főzni is. Igen, emlékszem, mindig délután lett, mire elmosogattunk, de akkor is volt vasárnapi ebéd... Rendben, majd vigyázok. Nem, nem hiszem, hogy külön bankszámlát kellene nyitnom. Én itthon szeretek aludni, ez az otthonom. Ők a családom. Nem, nem várom, hogy hálásak legyenek. El tudom dönteni, hidd el. Kérlek, Anya. Senki nem akar bántani. Nyugodj meg, ők is szeretnek, csak néha nem tudnak válaszolni, amikor olyanokat mondasz... Tudom, te nem úgy gondoltad, nem tehetsz róla, nem is ezért mondtam, ne haragudj, ne, kérlek, ne....

A szeme most már egészen matt lett. Mintha tejet öntöttek volna a kékjébe, nem lehet mögé látni. Ha ránézel, visszalök, ha kinyitod, elnyel. A keze minden

deformált ujjpercét ismerem... valami köszvényféle, még ez is, nem elég a többi...

Besüt a nap, együtt vagyunk, ne félj, nincs semmi baj. A fotelból rálátsz a nagy fenyőre, nézd, megjöttek a cinkék, szedegetik a tobozból a magot. Mindjárt itt a tavasz.

Igen, elmúlt az idő. Szép lenne csak úgy velem múlni, nem beszélni, elfogadni, megnyugodni.

Hogy ne táncoljon borotvaélen a hallgatásunk. Ne nyíljon az örvények torka. Ne legyünk egymásnak vesszőfutás. Ne legyen mindig nem.

Könyörgöm, Anya. Csak egy kicsit legyünk csöndben, mint a fák.

Nem akar hallani. Pedig el kell mondani. Azt, hogy elveszik. Tőle is el fogják venni, tudom.

Skizoaffektív betegség? Ez az utolsó diagnózis. Ha én beteg vagyok, akkor mindenki az. Mehet az egész ország a pszichiátriára.

Mi a panaszom? Az, hogy már nem tudok verset mondani. Se énekelni.

Nevetett. Nincs ebben semmi nevetséges. „Vigyél haza. Most, azonnal.”

ACSAI ROLAND

Csillagok, fekete lyukak

Békalencsét gyűjtöttünk a kacsáknak –

Zöld csillagokként lebegtek a vízen,
Lábunk elé feszült tejútjuk.

Közöttük itt-ott fekete lyukak,
Kihunyot égitestek: az ebihalak pipáló szájai.

Ők nyelték el gyerekkorom.

A mezei tücsök

1.
Fűszállal piszkáltuk ki
Ezt a bikanyakú Orpheuszt

Arasznyi alvilágából.

2.
Befőttesüvegbe tettük,
Mintha ciripelését akartuk

Volna eltenni télire.